

Починаємо нашу екскурсію з головної **вантажно-пасажирської залізничної станції – Запоріжжя-1**, розташованої у південно-східній частині міста Запоріжжя.

Станція Запоріжжя-1 виникла 1873 року під час будівництва першої ділянки приватної Лозово-Севастопольської залізничної дороги.

Під час Другої світової війни будівля вокзалу згоріла, а нову було відкрито 25 вересня 1954 року. Побудована вона у стилі «сталінського бароко», який був звичним для того періоду. Автором цього проекту є архітектор «Мостопроєкту» Віктор Скаржинський. Відкриття вокзалу планувалося роком

раніше, але будівництво затрималось, тому на фасаді фігурує надпис «1953 рік».

У період з 2000 по 2002 роки було здійснено реконструкцію вокзального комплексу: з'явився автоматизований пристрій управління табло та гучномовцями, електронна панель, на якій відображається інформація про прибуття і відправлення потягів, а також наявність вільних місць на потяги, інформаційні панелі, мережа Wi-Fi та інше сучасне обладнання.

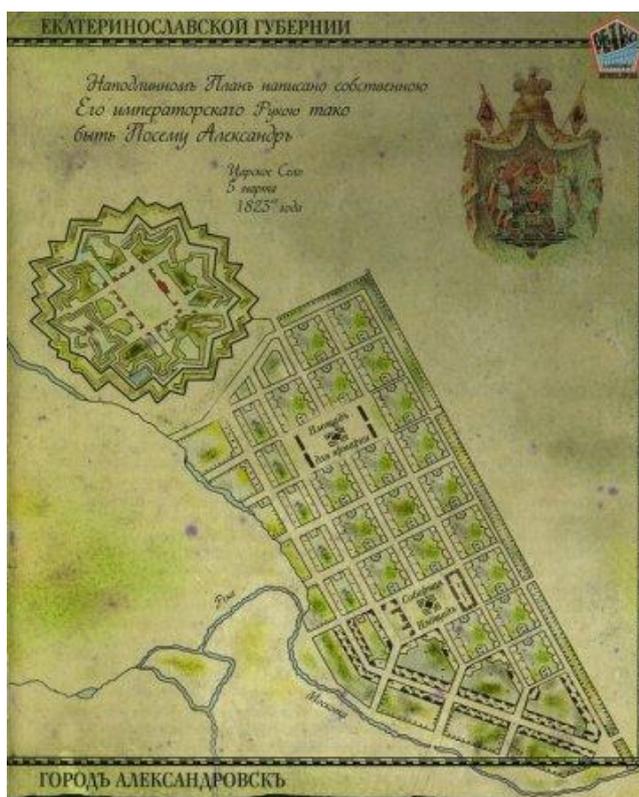
Міські вулиці – немов люди. Бажаними вони з'являються на світ, в любові отримують своє ім'я, ростуть, прикрашають себе новобудовами. А після цього і зовсім зникають, даючи місце для появи нових. Серед таких, що виникли аж ніяк не на порожньому місці, є центральний проспект нашого міста.

Саме з цього місця і починається проспект Соборний, за деякими дослідженнями того часу, найдовший в Європі. Його протяжність 10,8 кілометрів. Але, нажаль, ця версія виявилася помилковою. На сьогодні існують дані, що, наприклад, довжина Московського проспекту в Харкові сягає 18 кілометрів. Але ефектний вигляд проспекту, хоча інколи й еkleктичний, обумовлений непростотою історією. Пов'язані з ним розповіді й легенди, можуть багато цікавого нам повідомити.

На початку ХІХ століття головну вулицю Олександрівська – Соборну, можна було легко пройти пішки. Вона починалася від німецької колонії Шенвізе (сучасна територія заводу ЗАЗ) і прилеглої до неї Кузнечної, та простягалася до сучасної вулиці Кріпосної. Так, принаймні, було вказано у генеральному плані Олександрівська, затвердженому в 1823 році Олександром І.

З кінця XIX століття місто почало інтенсивно розбудовуватися і рости: було побудовано залізницю. Просуваючись на північний захід, місто Олександрівськ поглинало території своїх передмість – Солдатської Слобідки і села Вознесенки. До 1919 року вулиця Соборна досягла Вознесенського мосту через річку Суха Московка.

У 1920 році в місті остаточно встановилася радянська влада. А вже в 1921 році Олександрівськ було перейменовано у Запоріжжя. У нового часу були нові герої й ідоли. Циркуляром НКВС від 15 липня 1921 року було зобов'язано змінити всі колишні назви вулиць міста, надавши їм імена борців та діячів революції, а також історичних подій нової епохи. З листопада 1922 року було перейменовано більше трьох десятків вулиць: Троїцька стала Троцького, Ливарна – Раковського, а Катеринославська – Міхеловича. А ось головна вулиця Соборна отримала ім'я Карла Лібкнехта, вождя січневого комуністичного збройного повстання Німеччині в 1919 році.

У кінці 1941 року, незабаром після захоплення Запоріжжя вермахтом, окупаційна влада затіяла чергове перейменування вулиць міста. Великий Рейх привчав городян до нового порядку і стверджував в їхній свідомості непорушність своїх перемог. Так вулиця Карла Лібкнехта стала вулицею Адольфа Гітлера.

А вже в 1949 році з'явився проект об'єднання кількох центральних вулиць Старого і Нового Запоріжжя в єдиний проспект. Для цього пропонувалося пов'язати колишню вулицю Ковальських (тоді імені міністра оборони країни Миколи Булганіна), а також вулицю Карла Лібкнехта в старій частині міста, з вулицею Леніна в новій частині. Для об'єднання спланували дамбу-шляхопровід (від сьогоденної площі Пушкіна), що отримала пізніше ім'я Магістралі Ленінського Комсомолу, і нову широку вулицю через старе козацьке село Вознесенка (від сьогоденної вулиці Гагаріна до площі Поляка).

4 січня 1952 року постановою Запорізької міської ради головному проспекту міста було присвоєно ім'я В. І. Леніна.

Нині його перейменовано у проспект Соборний, згідно з законом про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного режимів. З найдавніших часів і до сьогоднішнього дня проспект – обличчя і краса нашого міста.

Далі за маршрутом розташовані будівлі **Запорізького автомобілебудівного заводу.**

Історія виробництва легкових автомобілів у Запоріжжі, з якою ототожнюється історія українського автомобілебудування взагалі, сягає 1960 року, коли з конвеєра заводу «Комунар» (в даний час ЗАТ «ЗАЗ») зійшов перший український мікролітражний автомобіль – славний ЗАЗ-965 – «Запорожець», який швидко став популярним. Він відносно недорого коштував і був економічним порівняно з іншими автомобілями, наприклад, «Москвичем». Повноцінна 4-місна машина була компактною та маневреною. Були, звісно, й недоліки. Наприклад, шумність, яка часто-густо допікала пасажирам, що сиділи на задньому сидінні. Невдалим, з точки зору пожежної безпеки, було розташування бензобаку у передній частині кузова. Усього з 1960 по 1994 рік було виготовлено майже три з половиною мільйона автомобілів «Запорожець» у місті Запоріжжі.

Далі конструкторами заводу «Комунар» було підготовлено і запущено в серійне виробництво у 1988 році варіант ЗАЗ-1102 «Таврія» – саме той, який всі добре знають.

І вже у 1998 році зареєстровано спільне українсько-корейське підприємство з іноземною інвестицією у формі закритого акціонерного товариства «АвтоЗАЗ-Daewoo». Впроваджено випуск якісно нового автомобіля ЗАЗ-110206 «Таврія-Нова». Завершено роботи з підготовки виробництва і розпочато великовузлове складання автомобілів європейського рівня Daewoo Lanos, Daewoo Nubira, Daewoo Leganza на Чорноморському заводі автоагрегатів. Завдяки фінансовій підтримці іноземного партнера, новим технологіям, унікальним системам контролю якості, інженерним розробкам, які були привнесені разом з інвестиціями, а також послідовному сприянню держави, для Запорізького автомобілебудівного заводу розпочався новий історичний етап – час розвитку виробництва і виходу підприємства на міжнародний рівень.

Мережа зовнішніх автошляхів нашого міста складається з доріг державного значення, що забезпечують зв'язки з Дніпропетровськом, Харковом, Полтавою, центральними і південними областями України,

з Чорноморським і Азовським узбережжями. Зовнішні автобусні перевезення пасажирів здійснюються трьома автостанціями й одним автовокзалом, який і розташовується на нашому шляху.

Далі, ми потрапляємо на **Шенвізький міст**. Перший міст на цій території був побудований ще в 1770 році – дерев'яний і пішохідний. У більш серйозну споруду його перетворили меноніти – жителі Шенвізе. У XIX столітті вони звели над рікою Мокра Московка ажурний металевий міст з чотирьох 10-метрових прольотів.

Чергову реконструкцію міст пережив на початку 30-х років ХХ століття. Були посилені деякі елементи, а зверху прокладені трамвайні рейки. Після війни міст було розширено.

Проїхавши міст, ми потрапляємо до **Платонівського скверу**. У радянські часи цей сквер отримав ім'я Чекістів. Тут знаходиться і відповідний пам'ятник – **чекістам-десантникам**, які загинули під час війни неподалік від Запоріжжя.

Пам'ятник являє собою дві стели на гранітному постаменті. На одній з них – барельєф двох вольових, мужніх осіб, на іншій – 17 прізвищ полеглих воїнів. У травні 1942 року одна група бійців спецгрупи окремої мотострілкової бригади особливого призначення була десантована з літака в тил ворога. Вони приземлилися у Веселівському районі, неподалік від села Новоуспенівка. Незабаром у тому ж місці з'явилася друга група розвідників. Але виконати бойове завдання їм не вдалося – потрапили в облогу. Всі розвідники загинули. Частина з цих десантників підірвала себе гранатами.

Пам'ятник чекістам-десантникам з'явився в 1969 році. Його автори – скульптор Владлен Дубінін і архітектор Михайло Хилюк.

Далі ми можемо побачити один з найбільш фешенебельних готелів Олександрівська, який носив назву «Росія». Зараз будівлю колишнього готелю почали реконструювати.

Раніше на першому поверсі готелю розташовувалися фешенебельні магазини з величезними вітринами. Тут торгували престижними на ті часи товарами – мануфактурою, оптикою, швейними машинками, ювелірними виробами і навіть велосипедами. До речі, у великих вікнах першого поверху цілком можна і зараз впізнати колишні вітрини.

Мебльовані кімнати готелю «Росії» розміщувалися на другому поверсі. Її власником був Фердинанд Шендель. На жаль, уже в радянські часи будівля, яку було споруджено в 1911 році, втратила багато своїх гарних елементів – ковану огорожу на карнизи, балкони, шпиль, декоративні вазони. Пізніше ця установа отримала назву «Будинок колгоспника», а вже після – будівля перейшла у відомство швейної фабрики.

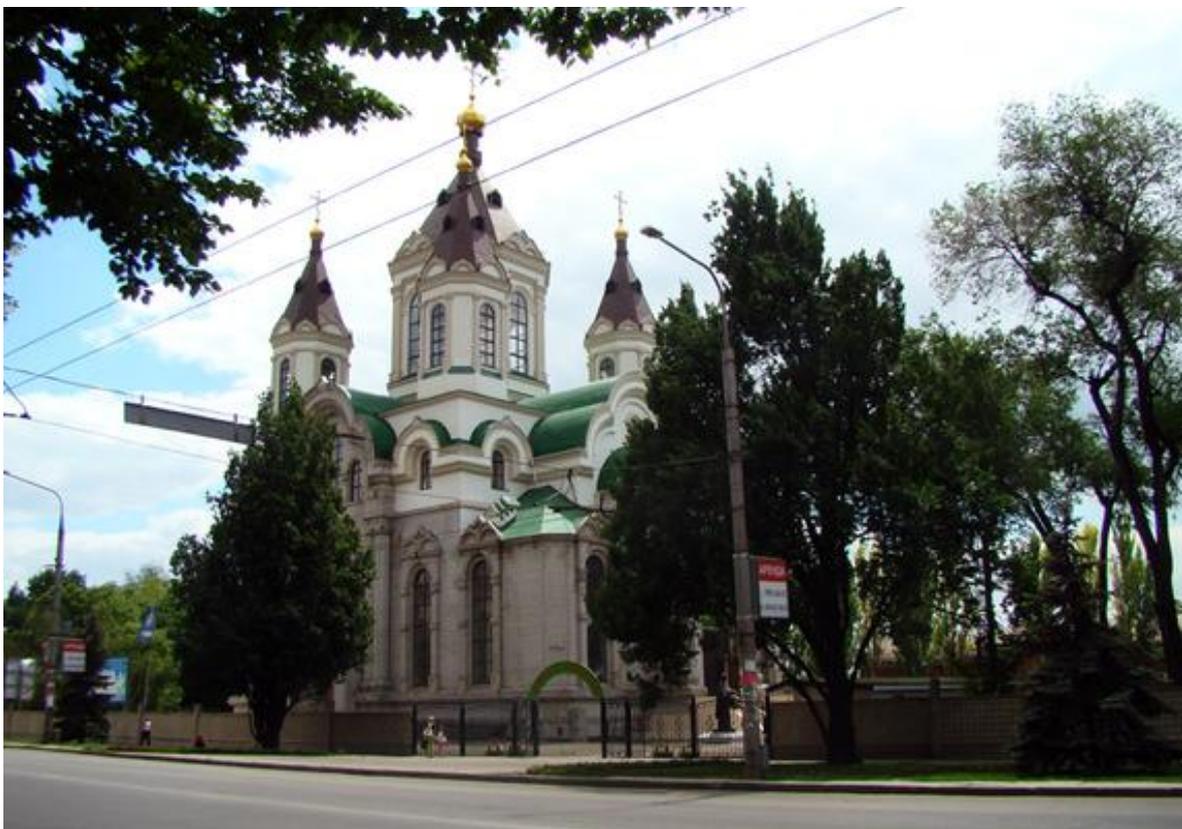
Далі, на зупинці Базарній, розташовується 53-метровий **Свято-Покровський кафедральний собор**.

Перша церква на місці нинішнього Покровського собору була побудована ще в 1778 році. Вона була дерев'яною. Сторіччям пізніше на її місці заклали новий кам'яний собор. На жаль, до цього собору доля не була милостивою – він був зруйнований більшовиками в 30-ті роки ХХ сторіччя.

У 1993 році собор було вирішено відродити. Будівництво тривало 14 років. За цей час вдалося відбудувати майже точну копію колишнього Свято-Покровського собору.

17 жовтня 2007 року собор був освячений. Після літургії відбулася святкова хода, під час якої був освячений монумент Пресвятої Богородиці, який знаходиться при вході до собору.

Неподалік від собору розташований **готель «Театральний»**. Будівля готелю має цікаву історію. Він був зведений до революції, але сильно постраждав під час визволення Запоріжжя у 1943 році. Сучасний вигляд готель отримав у 1956 році під час реконструкції міста після війни. Нинішня будівля готелю «Театральний» була зведена у 1950-х роках за проектом архітектора Л.Я. Штейнфайера та призначалася для розміщення в ньому готелю та ресторану. Під час ремонтно-будівельних робіт готель розширили та вдосконалили. Місцезнаходження біля театру вирішило наперед назву реконструйованого готелю. Готель було офіційно відкрито у 1956 році.

Зараз в готелі, як і раніше – 4 поверхи. Споруда виконана у дусі класицизму, має П-подібну форму. В оформленні фасадів використані класичні методи архітектурної виразності, такі як карнизи, портики, фризи, балюстради, ліпнина, пілястри та кесони. Парадний вхід прикрашає декоративна арка.

Готель «Театральний» став знаковим місцем Запоріжжя в радянський період. Він був місцем зупинки для знаменитих людей та артистів. Ресторан, який знаходився в готелі, був одним з найкращих в місті.

У 2007 році на сесії міської ради готель було визнано архітектурною пам'яткою місцевого значення.

Реконструкція готелю почалася у 2010 році. І до 100-річного ювілею в 2011 році був повністю реконструйований в сучасний тризірковий готель бізнес-класу. Сьогодні готель «Театральний» – єдиний історичний готель в Запоріжжі.

Кварталом вище знаходиться **Запорізький обласний краєзнавчий музей**. Музей розташований у колишній будівлі Земської управи, яка була збудована у 1912 році.

Це один із небагатьох будинків, який зберігся з часів дореволюційного Олександрівська, тому йому надано статус пам'ятника архітектури місцевого значення. Стиль архітектури споруди – модерн, із округленим кутом і прямокутним виступом у двір.

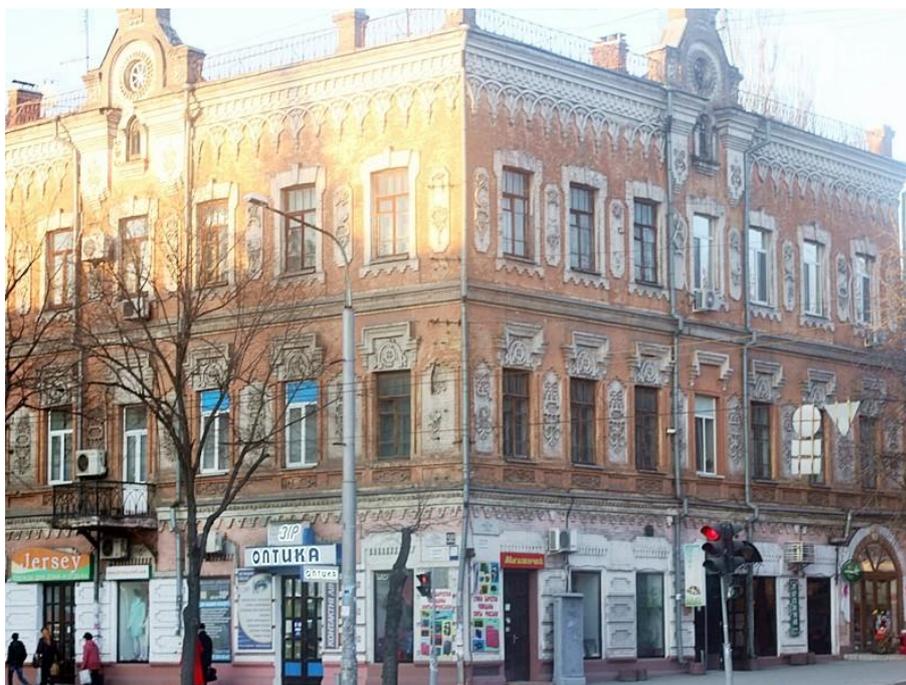

У музеї працюють постійні виставки, серед яких: «Природа краю», «Геологічна історія краю», «Наш край з найдавніших часів і до XVI століття», «Меблі Олександрівська XIX століття», «ДніпроГЕС», «Нестор Махно і його час», «Етнографічні скарби Запоріжжя», «Наш край в роки Другої світової війни». У 2015 році було відкрито постійнодіючу експозицію «АТО: війна за незалежність».

Далі ми можемо побачити перший триповерховий будинок у Олександрівську, яким був прибутковий будинок Якова Ліщинського.

На першому поверсі розташовувалися крамнички та єдина в місті жіноча перукарня. Власником «Першої перукарні» (її офіційна назва) був Нахіль Айзикович Цфасман. Крім того, там можна було посидіти у платній бібліотеці, подивитися біограф Михайла Пулавського – це предтеча кінотеатру. Другий і третій поверхи здавалися під житло та готельні номери.

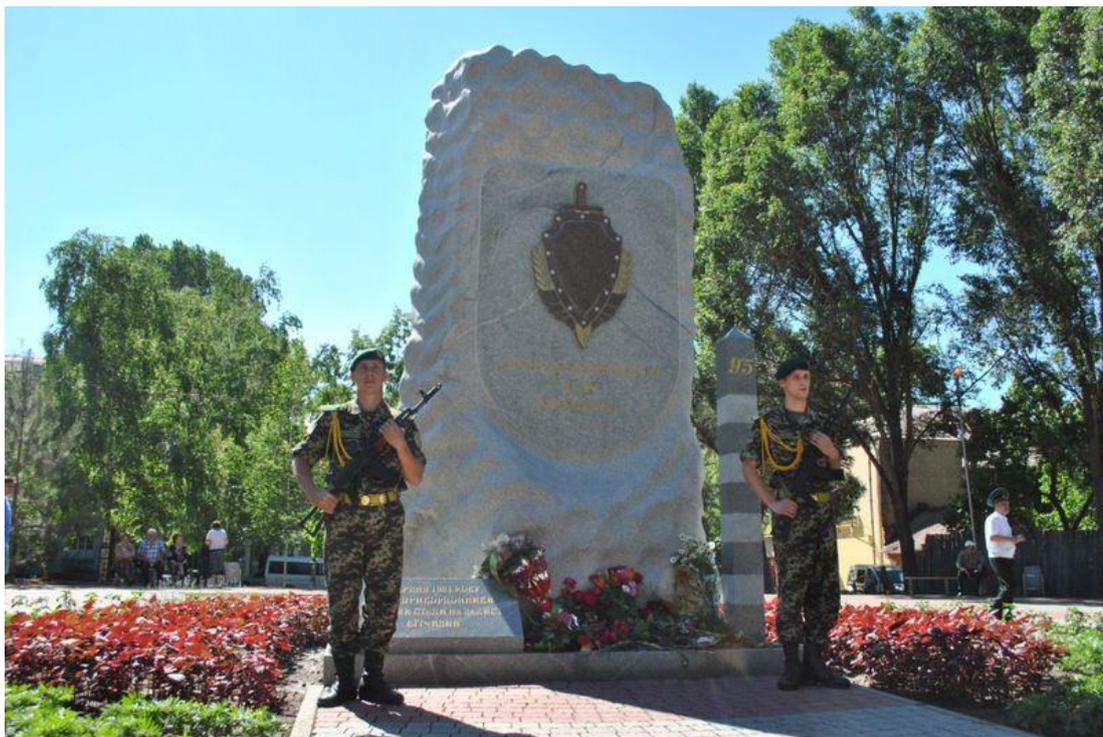

Ліворуч розташований **Запорізький академічний обласний український музично-драматичний театр імені Володимира Магара** (засновано 5 березня 1929 року).

В 1937 році театру було присвоєно ім'я Миколи Щорса. Цим іще раз було підкреслено основний напрямок творчої діяльності театру – героїко-романтичний. У роки Другої світової війни театр працював у Грузії, Узбекистані, Таджикистані, Туркменії, Північній Осетії, Дагестані. У квітні 1944 року театр, за рішенням Уряду України, назавжди був закріплений у Запоріжжі. У період 1936 –1965 рр. театром керував народний артист СРСР Володимир Герасимович Магар, ім'я якого театр носить з березня 2004 року. А з серпня 2004 року театру надано статус «академічного».

Неподалік від театру в парку Прикордонників 22 червня 2012 року відбулося відкриття пам'ятника «Прикордонникам усіх часів».

На мітингу було зазначено: «Ми повинні пам'ятати кожен день війни. Адже народ, який не пам'ятає жахливого минулого, має жахливе майбутнє. Цей меморіал – нагадування про те, що ми повинні пам'ятати героїв і берегти мир».

Майдан Університетський до Революції 1917 року носив ім'я Філіповської площі. Адже недалеко від цього місця (на території сучасного ЗНУ) була розташована Філіповська церква, яку зруйновано за часи радянської влади. З 1917 року і до 19 лютого 2016 року майдан мав назву площа Радянська. На майдані Університетському на високому гранітному п'єдесталі височить танк **Героя Радянського Союзу лейтенанта Миколи Лаврентійовича Яценка**.

Під час Другої світової війни на світанку 14 жовтня 1943 року екіпаж Яценка заволодів мостом через річку Московку, тим самим відкривши нашим військам шлях. Вороги підбили машину, вона загорілася, але важко поранені танкісти билися до останнього подиху. На згадку про ті події і було встановлено пам'ятник.

Проїжджаючи далі проспектом ми бачимо чудову будівлю старого Олександрівська – **будинок Бодовського**.

Будинок Бодовського був збудований у 1880-1882 роках. Це один з небагатьох будинків старої забудови, що збереглися до нашого часу. У революційні роки в цій будівлі знаходився штаб червоногвардійців, а в повоєнні – у цьому приміщенні займалися студенти Запорізького державного педагогічного інституту. Нині у ньому розташовується міська студентська поліклініка.

На зупинці транспорту «Малий ринок», знаходиться **будівля Запорізької обласної універсальної наукової бібліотеки імені Максима Горького**.

Історія цієї бібліотеки починається 22 січня 1904 року за твердженням Статуту Катеринославської губернії міської громадської бібліотеки. А першого читача новоутворена бібліотека прийняла 15 січня 1905 року. У 2004 році заклад відзначив своє сторіччя. Бібліотечний фонд становить 1 млн. 484 тис. одиниць. Загальна площа книгосховища – 4700 м². Кількість місць для користувачів – 800. Нині ЗОУНБ імені О. М. Горького – інформаційний, культурно-просвітницький комплекс, центр інтелектуального розвитку жителів регіону.

Одна з найкрасивіших площ нашого міста – **площа Пушкіна**.

Названо площу, як можна здогадатися, на честь великого російського поета Олександра Сергійовича Пушкіна, пам'ятник якому було встановлено у травні 2000 року на цій площі.

На ньому написано, що споруджено пам'ятник «на відзнаку про перебування великого поета на Запорізькій землі в травні 1820 року». Відповідно до цього вибрано і місце розташування скульптурної композиції: як

стверджують історики, Олександр Сергійович проїжджав неподалік «червоної» річки (неподалік від площі Пушкіна).

Автори пам'ятника – відомі запорізькі скульптори Борис Юхимович Чак і Федір Григорович Зайцев.

На площі Пушкіна розташований Будинок друку, в якому раніше працювали редакції більшості запорізьких газет та Запорізька друкарня. Ліворуч від нього знаходяться Палац урочистих подій та будинок побуту «Ювілейний».

Переїжджаючи дамбу Вознесенівський узвіз, потрапляємо до центру нашого міста – на **площу Фестивальну**, яка за радянських часів носила ім'я Жовтнева. Всі святкові концерти міста, а також мітинги, відбувалися саме на цій площі. Щороку на площі Фестивальній встановлюють парк атракціонів для найменших мешканців міста. У новорічні свята саме тут красується центральна ялинка області.

Навпроти площі розташована масивна будівля Запорізької обласної державної адміністрації, а також Майдан Героїв перед нею. Як зазначив тогочасний голова Запоріжжя Олександр Сін: «Рішення про заснування Майдану Героїв дасть можливість увіковічити пам'ять всіх тих, хто віддав своє життя за те, щоб у нашому місті і в країні був мир».

20 лютого 2015 року на площі під стінами Запорізької облдержадміністрації, відкрили пам'ятний знак, присвячений Героям Революції Гідності. На цьому місці проходили акції місцевого Євромайдану.

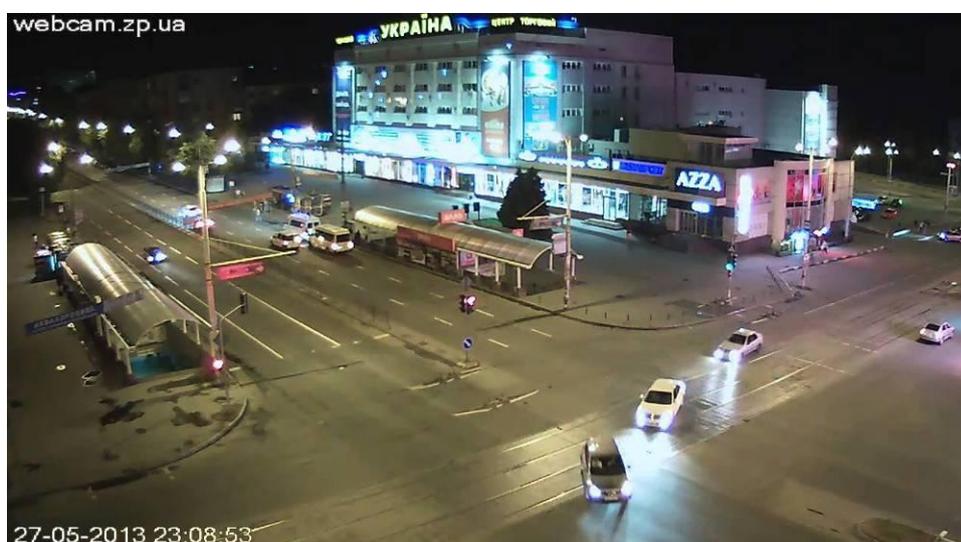

Ліворуч по проспекту розташувався **кінотеатр імені Довженка**, який відкрито у квітні 1961 року.

Це був перший у місті широкоекранний повнометражний кінотеатр, над проектом якого працював Харківський «Госстройпроект» під чуйним керівництвом архітектора Вегмана. Першим фільмом, який переглянули запоріжці, стала кінострічка «Фортчна актриса».

Далі по проспекту знаходиться **центральный універмаг міста – «Україна»**.

Побудований він був у 1963 році на перетині вулиць Лермонтова і проспекту Соборного. Після реконструкції 2004 року універмаг «Україна» не тільки набув сучасного обрамлення, але й змінив свій статус з універмагу на торговельний центр, ставши центральним торговельним об'єктом нашого міста.

Навпроти універмагу – вглиб алеї – розташувався **Запорізький державний цирк** з привабливим куполом арени, таким знайомим всім дітлахам міста.

Тривалий час запорізький цирк вів мандрівний спосіб життя (то в парку Металургів, то на вул. Сталеварів) і представляв собою цирк-шапіто. Нарешті, в 1972 році цирк отримав свою будівлю. Проект було замовлено в Москві. Будівлю задумано побудувати як дві з'єднані «літаючі тарілки», обведені металевим кільцем. Обладнання для запорізького цирку звозили із 120-ти заводів, у тому числі й соцкраїн .

Проїхавши ще один квартал, ми бачимо не менш важливий об'єкт міста – **площу Маяковського.**

Після реконструкції (у 2004 році) до Дня міста на площі запрацював «Фонтан життя», що отримав назву на честь ліквідаторів наслідків Чорнобильської аварії. Як ми бачимо, він являє собою композицію, що складається з восьми скульптур. У композицію фонтану закладені образи атомної трагедії, волелюбного козака Мамає, Берегині-матері, чумаків, які возили сіль з Криму, Кам'яної Могили, скіфів і самого степу.

Далі на нашому шляху розташовується **Запорізький електротехнічний коледж Запорізького національного технічного університету.**

Історичний шлях розвитку навчального закладу розпочинається з 1935 року, як Запорізького алюмінієвого технікуму. За роки існування в коледжі отримали дипломи понад 30 тисяч молодих фахівців.

Далі розташована **Алея Слави**.

В 1965 році, на честь 20-ї річниці перемоги у Великій Вітчизняній війні, у самому центрі Запоріжжя був розбитий парк: герої війни висадили в ньому 35 дубів, що формують сучасну Алею Слави та встановлено **пам'ятник воїнам-захисникам**.

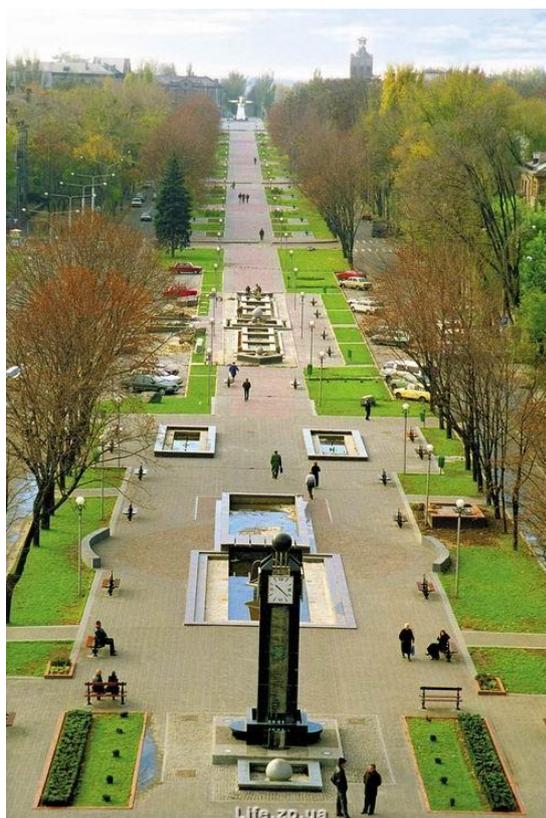

У 1973 році Алею було продовжено на протилежному боці проспекту. А через дорогу від Алеї слави, на іншому боці проспекту, взимку 1995 року був споруджений **пам'ятник воїнам-афганцям**.

Не зникають квіти біля цих двох пам'ятників, нагадуючи нам про героїзм, силу та мужність наших захисників.

Трішки далі ми можемо побачити **Запорізьку міську раду**, навпроти якої простягається центральний бульвар міста – **бульвар Шевченка**.

На бульварі Шевченка розташований годинник закоханих, біля якого полюбляють фотографуватися запорізькі молодята. А величезна кількість найкрасивіших фонтанів тішать своїми відблисками відпочиваючих жителів нашого міста.

22 серпня 2014 року на бульварі Шевченка було урочисто відкрито новий символ міста – **лавочку примирення**. Її форма зроблена так, що люди, які сідають на лаву, туляться один до одного. Така лавочка повинна стати символом єднання городян.

А 4 жовтня, до Дня міста Запоріжжя на цьому ж бульварі було встановлено скульптури: «Покрова», «Побратими», «Берегиня», «Птах-ангел», «Хрест», «Дівчина Україна» і «Скіфська сім'я».

Всі скульптури – сакральні символи. У них відбивається глибокий патріотизм українського народу.

Статуї було виготовлено під час пленеру «Обереги Запоріжжя. Від героїчного минулого до сьогодення», в якому брали участь майстри зі Львова, Харкова, Києва та інших регіонів України.

Зовсім неподалік від бульвару знаходиться **площа імені Олександра Поляка**.

Раніше самої площі, як такої, не було – по обидва боки від проспекту розташовувалися стоянки автомобілів. Реконструкція площі почалася у 2000 році після вступу Олександра Поляка на посаду мера Запоріжжя.

Спочатку площа мала назву «12 квітня» на честь дня першого польоту людини у космос. Аналогічну назву має вулиця, що перетинає проспект Соборний поруч із цією площею. У 2005 році, після смерті мера міста Олександра Поляка, площу було вирішено назвати його іменем.

Сьогодні площа імені Поляка стала однією з обов'язкових зупинок весільних кортежів, а фонтани вже багато років є улюбленим місцем для малюків, що гуляють тут з батьками. Особливо гарно виглядає площа в нічний час завдяки різнобарвному підсвічуванню.

Далі по проспекту ми бачимо **пам'ятник жертвам Голодомору**, який було встановлено в сквері імені Олександра Поляка у жовтні 2007 року. Пам'ятник складається з двох основних елементів. Перший – 6-ти метровий хрест на чорній мармуровій стелі. На помості є надпис «Жертвам Голодомору і сталінських репресій». Другий елемент – фігура жінки. У цій фігурі автор зібрав образи всіх матерів України. Кожна риса мармурового нерухомого обличчя просякнута болем. Погляд, зморшки, губи – все нібито кричить про цю трагедію. Увагу привертає колосок пшениці в руках жінки. Адже саме через такий колосок в ті роки загинули тисячі нещасних людей.

Звертає увагу до себе, розташований навпроти «Макдональдсу», сталевий шпиль – пам'ятник промисловому Запоріжжю.

Пам'ятник прикрашений металевими вставками – зразками продукції запорізьких металургійних заводів.

На перетині проспектів Металургів та Соборного височить вежа – 7-поверховий будинок, побудований у 1949 році за проектом архітектора Івана Козлінера.

Цю «висотку» можна назвати місцевою «Пізанською вежею», адже протягом ХХ-го століття будинок нахилився, більш ніж на 2 градуси, тим самим між вежею і прилеглою будівлею утворилася тріщина шириною 10 сантиметрів.

Після того, як було вирішено побудувати в Запоріжжі ДніпроГЕС з комплексом підприємств чорної та кольорової металургії, місто очікувало демографічний бум. У 1929 році нестача житла стала катастрофічною. За 1930 – 1931 роки кількість населення з 92 тисяч осіб збільшилася до 200 тисяч. Тому в 1929 році було розпочато будівництво трьох селищ, два з яких планувалося розмістити на правому березі, а одне – на лівому, перед в'їздом на греблю ДніпроГЕСу. Лівобережний район отримав назву «шостого селища», або «Соцміста». Житлові квартири «Соцміста», які розташовані неподалік від греблі ДніпроГЕСу вважаються одними з найгарніших прикладів містобудівного мистецтва СРСР довоєнного періоду. Проект цього архітектурного ансамблю в 1932 році отримав золоту медаль на виставці в Парижі.

Важливою подією для Запоріжжя було спорудження в 1953 році будівлі **кіноконцертної зали імені Глінки**, в якій розміщується Запорізька обласна філармонія.

Зала носить ім'я російського композитора XIX століття Михайла Івановича Глінки.

Пам'ятник М. Глінці було встановлено перед будівлею філармонії в 1955 році. Автор пам'ятника – скульптор Адольф Йосипович Страхов

(Браславський). В 2012 році кіноконцертну залу було реконструйовано – відремонтовано дах та оновлено фасад.

Проспект Соборний закінчується чудовою **Запорізькою площею**, з якої відкривається прекрасний вид на гордість нашого міста – ДніпроГЕС.

При спорудженні ДніпроГЕСу архітектори користувалися консультаціями американських фахівців, які й запропонували зробити греблю у формі дуги.

Така форма повинна була дати більш естетичний вигляд і більший злив води, що особливо важливо під час повеней. Головним інженером Дніпробуду

призначили Бориса Євгеновича Веденєєва, а начальником Дніпробуду став талановитий інженер і організатор Олександр Васильович Вінтер.

Будівництво Дніпровської ГЕС було розпочато у 1927 році. Урочисте відкриття Дніпровської гідроелектростанції відбулося 10 жовтня 1932 року. Через 7 років, коли було введено до експлуатації останню турбіну, потужність ДніпроГЕСу становила 560 тисяч кіловат .

Закінчуємо нашу екскурсію біля пам'ятника «**Скорботній Матері**».

Пам'ятник «Скорботній матері» був урочисто відкритий у 1975 році. Автором цього проекту виступив відомий радянський скульптор Володимир Дубінін.

На місці меморіалу поховано майже півтори тисячі загиблих радянських солдатів. Скорботна мати уособлює в собі образ всіх жінок, які втратили своїх синів на полях Другої світової війни. Біля нього вже більше ніж сорок років горить вічний вогонь і щорік збираються ветерани.

Запоріжжя – чудове місто, що виросло на березі Дніпра більше двох століть тому. Це місто, яке вабить до себе своєю красою та цікавою історією. Запоріжжя... Його прекрасні вулички, архітектура, мальовничі парки та сквери, велич ДніпроГЕСу, неповторна краса Хортиці... Працьовиті, самовіддані і напрочуд талановиті люди... Це все наше чудове місто – Запоріжжя!

Дата публікації: 25.03.2016 р.